

ОСТАННІ НОВИНИ

- 12:06** **ЧС-2026: результати та відеоогляди матчів, розклад телетрансляцій в Україні**
- 12:06** Соус із листя хрону: вітамінна бомба з яскравим смаком
- 12:06** Багато думало про дітей: Дізнанієр Лопес цемний момент після розлучення з Бенюм Асфленом
- 12:06** Простий лайфхак для судження: вчені назвали ідеальний поріжок прийому їжі
- 12:06** «Справжня розкіш — ласувати помідором з гриби на піну його зрілості», — шеф-кухар Сальваторе де Віво
- 12:06** Він закохався в Україну і запів поховати його у Львові: у Києві попрощаєся з легендарним колумбійським воном

Любов вилікувала всі хвороби: дочка загиблого білця АТО стала мамою для дівчинки, яку в дитбудинку вважали безперспективною

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— *Впевнена, батько підтримував би моє рішення*, — каже Катерина Боннікська, донька загиблого в російсько-українській війні художника Валерія Бонняківського, обцілюючи свою «солодку вусачку». Це лише один з епітетів, якими вона називає донечку, — яким же родиня її близькі друзі підтримали. Не зрозумів лише чоловік. Я не могла завагітніти. Причина цього пролилася не в мені, але на те, щоб взяти в сім'ю прийомну дитину, чоловік не погоджувався. Ми розлучилися. Однак думка про малюка з дитбудинку мене не відпустила.

«Неконтактна, погляду не тримає, не лепече»

Катя цілий рік виношувала мрію стати мамою для дитини-сироти. Зрештою звернулася в районну службу у справах дітей, де їй розповіли, з чого вона має починати. Насамперед потрібно було зібрати пакет необхідних документів, у тому числі пройти медкомісію. Дали навчання в школі прийомних батьків/опікунів/усиновителів. Після її закінчення психолог дав висновко-рекомендацію щодо психологічної готовності взяти дитину-сироту. Ажде без цього у районній службі потенційного усиновлювача на облік не ставлять.

Відтоді двічі на тиждень з обласної служби жінка стала отримувати дані про відмовних дітей у віці від одного до семи років.

— Дітинку Аню, на яку я звернула увагу, Кременчуцької обласної спеціалізований дитячий будинок додав у базу на всиновлення у січні цього року, — розповідає Катерина Бонняківська. — Більше ніж через рік після народження! Така практика в більшості випадків не суперечить законодавству, але я переконана, що цей строк задовго довший, тому що залучається процес розумового, емоційного та фізичного розвитку дітей, яких залишили біологічні батьки, зменшуються їхні шанси стати повноцінними громадянами суспільства. Дуже добре, що уряд схвалив нещодавно запропоновані Міністерством соціальної політики ревізії до деяких законодавчих актів України. Документом, зокрема, передбачено скорочення до шести тижнів терміну протягом якого можна усиновити дитину, яку залишили в пологовому будинку і на яку мати написала згоду на усиновлення.

Відкинувши неминучі в цьому випадку сумніви, жінка завзялася на ближче знайомство з дитиною. Взгляла направлення в заклад, Накупила іграшок, смаколиків...

«Неконтактна, погляду не тримає, не лепече», — охарактеризувала дитину медсестра при першому знайомстві, яке, зважаючи на карантинні обмеження, пройшло на місці у відеоформаті.

— Моя донечка мала всі шанси опинитися згодом в інтернаті, так і не дочекавшись усиновлення чи оформлення опіки над нею, — продовжує Катя. — Тим лане дві родини переді мною відмовились від неї. Дізнавшись про її численні діагнози. Але я працювала вихователем у дитсадку з особливими дітьми й одразу зауважила, що аутизмом Аня не страждає, як було записано в її історії хвороби. Просто педагогічно занедбана.

“Моя донька мала всі шанси опинитися згодом в інтернаті, так і не дочекавшись усиновлення або оформлення опіки над нею”, - говорить Катя (фото автора)

Так, вона розквітнувалася, сидіти, взад-вперед, що характерно для всіх дітей, яким бракує уваги дорослих, — таким чином вони себе заспокоюють. А косяльність виправляється за допомогою масажів і ортопедичного взуття. Вроджений вивих кількох пальчиків на руках — для хірургів не проблема. Мої сумніви остаточно розвіялися під час гри на першому очному знайомстві, коли дитина почала лепетати, виконувати елементарні прохання. «Такого ніколи не було!» — дивувалися працівники закладу.

Читайте також: В Україні змінили правила усиновлення дітей: що важливо знати

Під час другого візиту Катерина написала заяву на всиновлення, бо почула, що дівчинка «безперспективна», «важка», тому їй можуть відмовити у влаштуванні в родину.

«Вихованці дитбудинку не плачуть, бо їх нікому втішати»

— Якщо дитина «важша», то запускається процес усиновлення: ви пишете заяву в районну службу, де знаходиться заклад, і відвідуєте малюка за домовленістю з медперсоналом дитбудинку, — продовжує Катерина. — Я прийїжджала до Ані щотижня, по четвергах. І поверталася додому в сльозах, бо стала прив'язуватися до дівчинки-сироти й розлука з нею давалася важко. Тим часом служба у справах дітей підготувала висновок про доцільність усиновлення. Я найняла адвоката, щоб він зайнявся судовими формальностями без моєї участі. І 16 квітня, майже через рік від початку цієї затії, стала мамою. Автозаводський районний суд Кременючка всього за годину виніс ухвалу про всиновлення Ані. Це найщасливіший день мого життя.

Те, що жінка неодружена, для процедури не є перешкодою. Головне, щоб її дохід (чи дохід подружжя) був не меншим у сумі за мінімальної розмір, встановлений на дорослу особу й на дитину. Важливий також достатній розмір житлової площі, навіть якщо вона орендована.

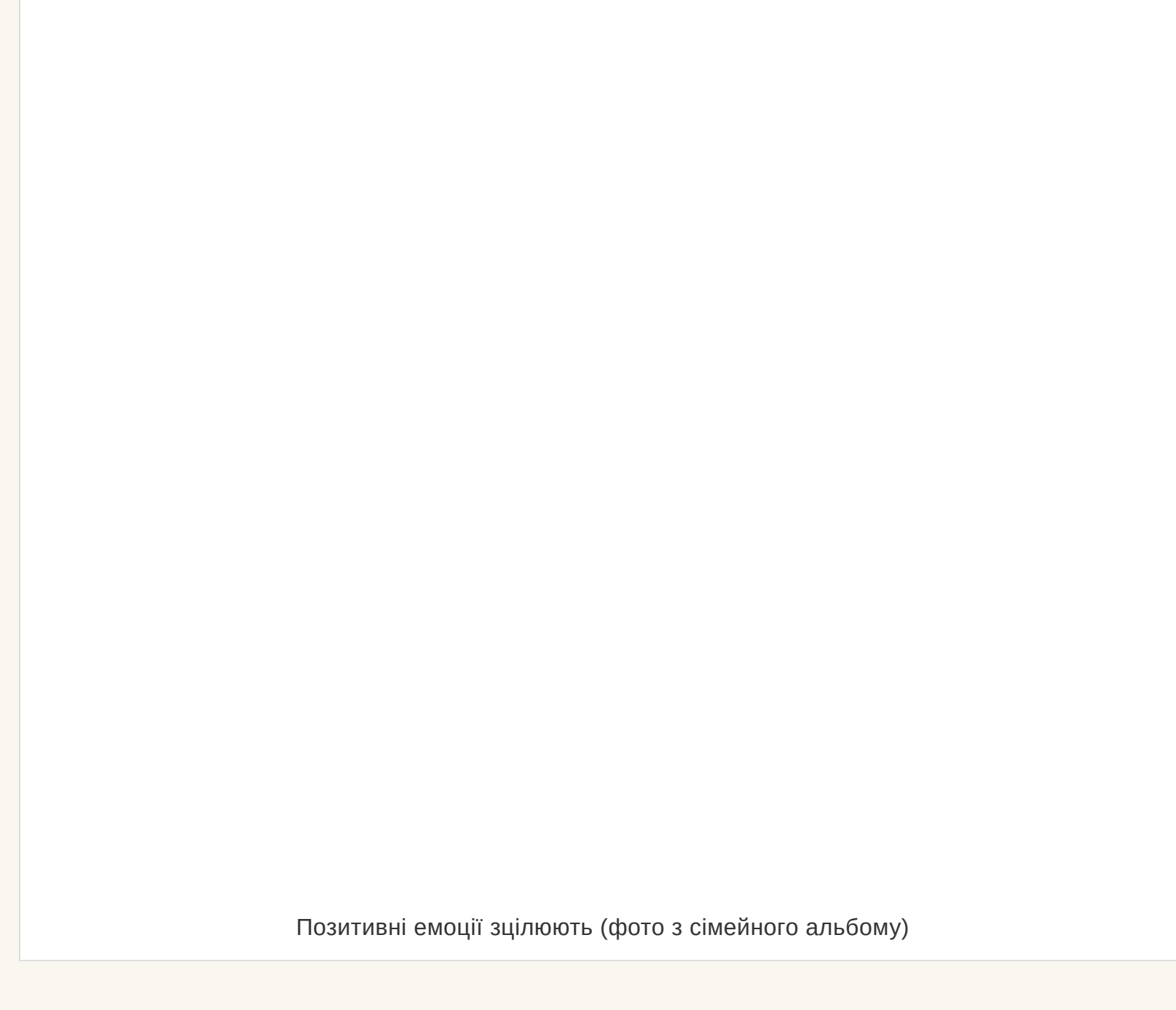
21 травня, щойно рішення суду набуло чинності, Катерина Бонняківська забрала свою донечку додому.

— Це був дуже хвилюючий момент, — пригадує жінка. — У дитбудинку знаходиться понад 80 дітей, позбавлених батьківського піклування, втім до шести років. З різних обставин: когось вилучили з сім'ї соціальні служби, чиюсь батьки переживають скрупу чи похали на заробітки за кордон, і вони не підлягають усиновленню. Є одразу чотириро дітей з однієї родини, яких не можна розлучати. У відношенні до когось, як до моєї Ані, матері ще в пологовому будинку дали згоду на всиновлення. Але кожен з них — кожен! — чекає, що хтось його звіти забере. Якби ви знали, як же старшенькі намагаються сподобатися виховувачам! Усім своїм видом наче промовляють: «Подивися, який я хорошиший!» Ніколи не забуду їхні погляди, якими вони проводжали нас із Анею. У них читалося: «Як же їй пощастило!»

В дитбудинку Аня прожила півтора року

— Що вас вразило у цьому державному дитячому закладі?

— Тиша. По ідеї, в ньому мало б бути гамірно, але діти там не плачуть, навіть коли їм роблять уколи. А кому їм жалітися? Хто витре їхні слізки? У дитбудинку зразкова чистота, діти помиті, нагодовані, мають іграшки. Тобто базові потреби забезпечені на сто відсотків. Але... Їх не носять на руках, не обнімають, не зацілюють... Одне слово, вони позбавлені позитивних емоцій. Вони відстають у фізичному й розумовому розвитку; бо персонал не має змоги приділяти їм достатньо уваги. Аня, наприклад, до тих пір, поки я не стала приходити до неї, в основному лежала і бавилася брязкальцями. У рік з лишком! До того ж часу на прогулянку її вивозили в колясці, годували перетертою їжею...

Позитивні емоції зділюють (фото з сімейного альбому)

Тому Національна стратегія реформування системи інституційного догляду та виховання дітей передбачає не просто закриття дитячих будинків й інтернатів, а передусім створення умов, за яких дитина зростатиме у сімейному або наближеному до нього середовищі. Інтернатні заклади зникнуть, коли туди не буде кого влаштуувати!

Читайте також: Недітячий скандал на Миколаївщині: вихованку школи-інтернату насильно позбавили дитини

«У доньки ще лишається звичка ховати іграшки — боїться, щоб їх ніхто не забрав»

— Адаптація до нових умов дитині давалася важко. Найскладнішими були перші два тижні вдома, які співпали з прорізанням зубок, — продовжує Катя. — Аня спочатку влаштуовувала такі істерики, що я не знала, що робити. Вона заспокоювалася, б'ючи себе по голові! Грохоталася за ніч по віснадцять (!) разів у якомусь страху. Щоб утихомирити донечку, я вважала її по слівцям, промовляючи: «Тихо, мама поряд». Лише на третій тиждень дитинка перестала боїтися знову залишитися одною. Хоча й зараз даю їй ще ліки для зміцнення нервової системи.

Чесно кажучи, базато чого у процесах, які супроводжують всиновлення, для мене не зрозуміло. Наприклад, згідно із законодавством, медичні огляди дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, здійснюються двічі на рік. У разі потреби їх беруть на дистанційний облік, забезпечують своєчасне лікування та корекцію фізичного розвитку. Але чомусь замість цього за рік моєї дитини зробили лише один огляд, у 12 місяців після чого було знято кілька важких діагнозів, поставлених при народженні. Вважаю, це втрачений час у плані розвитку й реабілітації дитини.

— Чи помітні вже позитивні зміни у поведінці донечки?

— Насамперед ми позичували Ані залучені стоматити, ГРВІ й отит, з якими дитина жила невідомо скільки. Бо коли я зателефонувала з цього приводу в дитбудинок, там сказали, що в них уся група така.

Аня стала вже домашньою: капризує й перебирає іграю. Спочатку, коли саджала її за стіл, вона покірно складала на нього руки, нахилила голівку, щоб я пов'язала сливнички, і просто відкидала ротики, у який можна було класти будь-що з харчів. Тепер міжній сир вона може з'їсти, лише не коли дуже голодна. Гречана й рисова каші для неї існують. При слові «кабачкова юрка», яка постоїть є у раціоні вихованців дитбудинку, їй пересмикує. Віддає перевагу віявській ї булгуру. А парові котлети її смакують найбільше. За три тижні плюс два сантиметри зросту й майже кілограм ваги!

Донечка обожнює проводити час на ігровому майданчику в парку й не любить, коли її возять у колясці, бо то з її минулого життя. Перестала боїтися різних грав, від яких одразу відгуєвала голову в плечі. У неї почав формуватися лексикон. А головне — з'явився сміх, і вона навчилася обніматися.

Аня обожнює проводити час на ігровому майданчику в парку (фото з сімейного альбому)

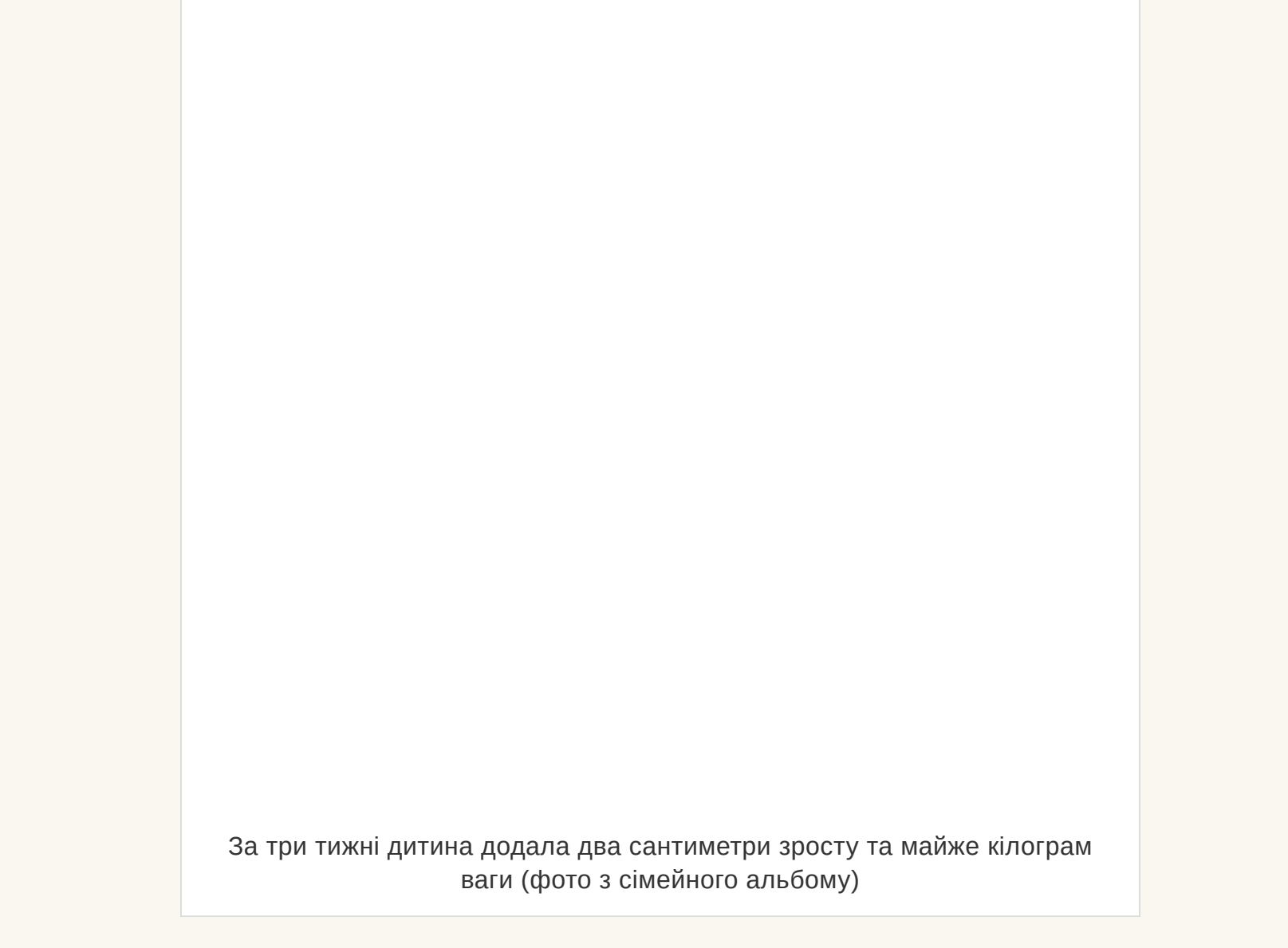
Поки що лишається звичка ховати іграшки у шухляду, бо в групі з шістнадцяти дітей кожен тягнув їх собі, намагаючись привласнити... І це боїться ходити по трави — мабуть, це те, чого ніколи в її житті не було.

Катя каже, що вони з донечкою у помірні вивчають характер одна одної, пристосовуються жити разом, але обидві купаються у атмосфері безумовного щастя. Доглядати за дитиною їй допомагають молодша сестра й мама. Звісно, з'янається, буває важко, іноді руки опускаються. Та все поступово вирішується. А заповітне слово «мама» злядажує всі кути.

— Ви скажете дитині, коли вона підросте, правду про історію її появи у вас?

— Я не побоялася сказати цю правду зараз і нічого не буду приховувати від Ані надалі. На курсах для мабутьних усиновителів і прийомних батьків на цьому особливо акцентують увагу. Бо якщо приховати від дитини справжню історію, вона, коли дізнається про неї, переживатиме це дуже тяжко. У віці 4—5 років якраз час вести такі розмови. Я постаралася обізнати Ані, що покинута біологічними матеріями діти нічим не гірші за інших і що вони так само зазвичай вступають на любов, на власній дні і гідні умови життя, як і будь-хто. Обігнути й розцілюти...

— Усиновлення дитини-сироти — її найкраще майбутнє, — говорить міністерка соціальної політики України Марина Лазубою. — Я дуже рада, що відтепер в Ані є любляча мама, яка оточила її ласкою й турботою. Кожна дитина, повернута у сім'ю або влаштована до сімейних форм виховання, — уже перемога.

За три тижні дитина додала два сантиметри зросту та майже кілограм ваги (фото з сімейного альбому)

Тому Національна стратегія реформування системи інституційного догляду та виховання дітей передбачає не просто закриття дитячих будинків й інтернатів, а передусім створення умов, за яких дитина зростатиме у сімейному або наближеному до нього середовищі. І націлена вона перш за все на раннє виявлення молодих сімей, що перебувають у складних життєвих обставинах, надання їм соціальної допомоги, на ствердження мережі центрів матері та дитини в кожному районі. Сподіваємось, що завдяки реалізації цієї програми кількість дітей віком до трьох років, влаштованих до дитячих будинків, почне поступово скорочуватися, а з 2024 року оформлення малюків до таких закладів припиниться (окрім тих, хто потребує паліативного догляду).

Ми також ініціювали збільшення розміру матеріальної допомоги при народженні або усиновленні дитини до 50 тисяч гривень.

Р. С. В Україні понад 69 тисяч дітей-сиріт та позбавлених батьківського піклування, 17 тисяч з яких мають право на усиновлення. За минулий рік було усиновлено лише 1239 маленьких українців.

На фото в заголовку: «Донечка обожнює проводити час на ігровому майданчику в парку й не любить, коли її возять у колясці, бо то з її минулого життя», — каже Катерина (фото надано Катериною Бонняківською)

Читайте нас у Facebook 5681

До змісту розділу Пов'язані ланки? Виділіть й натисніть CTRL+Enter

Усуновлена версія Лист редакторів Поскаржитися

Поділитися 0 Поділитися Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

- Оман — «Білезнь» і трояк спонукана ідея — «Січень» та прегляди вразили: Таро-пророки на 13 червня
- Чорна цапля знає нас на очах: пророки засіб є в кожній будинку
- Скорпіонам — стабільність у стосунках, Левам — розширення на вітряному гороскопі на 12 червня
- Борисюк знайдуть нові можливості, дві сестри переїдуть у місто: гороскоп на 12 червня

Новини партнерів

Карта сайту: **Новина** (Україна, Політика, Гроші, Подія), **Світ** (Глобальні події, Екологія, Спорт, Фізика), **Культура** (Музика, Фільми, Фізика для Суспільства), **Кіно** (рецензії, Лайв та лайв), **Життєві історії** (25 років по тому), **Історія сучасності** (Нова та тодішня), **Курс валют** (Фондофакти), **Інформація дня** (Гороскоп), **Курс валют** (Фондофакти), **Погода**